

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 4

August 1969

5. årgang

Kjære venner og farbedarar!

Gud nåde og fred!

Det er så lenge sidan eg skreiv brev og høyrdre frå dykk, så nā må eg skriva og høyra korleis det står til. Lenge — ja, det var vel kring ti dagar her ikkje var postforbindelse og me heller ikkje fekk noko avis. Men elles har me ikkje merka noko til uroa her i Kuala Lipis. Uroa har serleg vore i større byar, men nā held den visst nok på å gi seg. Men stort sett får nok ikkje folk ennå gå ut etter det er blitt myrkt. (Her har me sloppet slikt.) Eg har kunna fara med bussen ut til «mine landsbyar» som før. Nå blir det helst Jerkoh sundag f.m. og ein stad langt inne i skogen der ingen misjonær kjem: Budu (ut. bodå) estate gummiplantasje tirsdag e.m. Der bur det kinesarar i ei husrekke og inderar i ei omor rekkja av hus. Då syng eg helst på kinesisk, men nā på tirsdag song eg også eit par songar på Tamilspråket. Dei smilte då dei 7—10 unge mennene som sat og høyrde. Den eine songen var: «Salige visshett Jesus er min». Det er berre to korte songar eg kan på det språket. Eg lærde dei av inderen Rajah.

Så er eg glad for å kunna gjera noko for barna her eg bur i Kuala Lipis. Sundag e.m. kl. fira har me barnemøte. Då lærer eg dei også sang. Ein dag eg gjekk i gata, kom ei mor med guten sin (vel

fire år) og tok til å prata med meg om guten som hadde lært å synga. Og dermed var mor velvillig innstilt. Det er Guds velsigning som gjer rik. Tenk at eg skal få vera Guds medarbeidar.

Dette er no vårt lekmannsarbeid her. Nå står det også over døra på engelsk og ved sida av døra på kinesisk: Lay1 men's Lutheran Mission. Siau menn Ludeihuxi (Fy-yin-tang: Misj.st.) Eg trur Gud har leida meg til dette som nå er «vårt arbeid». Over døra inn til sjølve rumet eller salen, om eg skal kalla det so, står det på kinesisk: Bøne sal eller bøne tempel. Det same som i norsk Bibel er omsett med: Mitt hus skal kallast eit bedehus eller bønehushus for alle folk. Og det er godt for meg å ha det bønerommet, for her på soverommet kan eg lett forstyrra dei andre som har sine soverom nær ved. Men der nede forstyrres ingen i sin svevn eller sitt arbeid, merkeleg nok. Det tenkte eg ikkje på sjølv då eg leigde romet. Men det kom for meg at fekk eg dei to roma, det og soverommet eg hadde før, for 50 M.dollar ville eg tru at det var Guds meinings. Og det gjekk i orden ganske snart, for sidan eg tok to rom skulle eg få dei så rimeleg. Elles var dei 30 dollar kvar for seg.

Det har møtt fram 30—40 på barneværomta. Og syng gjer dei så det ljومar

over gata. Eg har nemleg høgtalar på ytreveggen mot gata.

Laurdag morgen som kjem kl. 4.30, om Gud vil, fer eg med toget til Singapore for å seja farvel til Jarleif og fam. hans. Dei tenkjer å fara til Norge med fly den 18. august (ikkje som før nemnt

den 17.) Eg kjem til å bu på Far Eastern Bible College, og tek meg litt ferie med det same. Det kan ikkje bli meir enn fjorten dagar alt i alt.

Helsing til alle venene

Andreas A. Bø

Hjelpe de unge til bevisst liv i Gud

AV Knut Rettedal

(Fortsettelse)

Eksampler på overgang til beivist trosliv.

På et bibelkurs der vi var om lag 50 til stede, stillte jeg en rekke spørsmål til de unge. Blant annet: Minnes dere at de sökte Gud i bønn i barneårene uten tilskynnelse av mennensker?

Nesten alle visste at de hadde gjort det, og flere av disse hadde ikke hatt troende heimer.

Jeg spurte om de visste om sår samvittighet i barneårene når de hadde gjort noe galt? Ja, de hadde flere levende minner om. En hadde i sjuårsalderen tatt kritt på skolen, og det var som krittet brente i fingrene. En løy for mor etter å ha gått et ærend for henne og fikk bitter sjælesmerte for det. En annen hadde tatt en pung han fant i en hytte. Der var 28 øre i pungen. Men denne pungen ble tung å bære for guttungen. Noen av disse hadde hatt troende foreldre. Endel visste at de hadde hatt vondt i samvittigheten fordi de misbrukte søndagen ved å være ute hele dagen, også den tiden familien var samlet om Guds ord.

Av hele flokken var der bare en som mente å ha levd med Gud fra sin dåp av. 21 hadde levd med Gud til 12–14-årene. Da ble det et brudd i gudsforholdet deres.

Noen var blitt villedet av kameraters fristelse og forførelse. Andre mente at de i den alderen fikk sin kristendom som et trelleliv. De våknet for kristenlivets plikter og tok det alvorlig, men manglet evangeliets lys og kraft.

En visste at han kom til gjennombrudd og til bevisst liv i Gud ved den troende prests hjelp under konfirmasjonstiden og reknet sitt bevisste kristenliv fra den tid.

Av den her omtalte flokk hadde de fleste gått på søndagsskole. 12 ble bevisste troende før de var 17 år, 30 før de var 20 år.

Jeg vil ta med noe som hendte på Vestlandet: Jens var 11 år og gikk på skolen. I et friminutt laget han og en kamerat en huske ved å legge en benk på tvers over en annen. Guttene satt på hver sin ende av benken og vippet opp og ned. Med ett brast og brakk benken. Jens og kameraten satte den forsiktig på plass langs veggen.

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : Stord
 Red. Amund Lid, tlf. 75 Norhsund
 Eksp. : M. Skumsnes, Horneland
 Stord. Postgiro : 42887, Stord
S. Botnens Boktrykkeri, Stord
 Bladet blir sendt gratis til alle
 som sender eksp. namn og adr.
 Blir halde oppে med frivilj. gaver
Norsk Lutherisk Lekmannsmisj. :
 Formann . Olav A. Dahl,
 boks 95, Stord. Tlf. 89
 Kass.. Sverre Bohn, Norheimsund
 postgiro nr. 68213
 Bankgiro . Vikøy Sparebank
 Norheimsund 3530.07.09492

Intet ble oppdaget den dagen. Men den ødelagte benken fulgte liksom med Jens. Han hadde ingen ro. Han hadde en troende mor som ofte hadde talt med ham om hvor galt det var å skjule det hvis man hadde gjort noe galt. Det ble rent ille for gutten da mor ba kveldsbønnen med ham. Ordene sto helt fast i halsen. Men han ville ingen ting si til mor.

Da Jens neste dag kom på skolen, forstod han snart til sin beroligelse at læreren ikke hadde oppdaget noe med benken. Den troende læreren hadde bibelhistorie med dem den første timen. Det var om Guds lam som bærer verdens synd.

Og Jens hørte at Jesus bar nettopp hans synd. Så reiste Jens seg, gikk helt fram til læreren og fortalte alt om benken. Læreren gråt med gutten som bekjente sin synd, så tok han Bibelen og leste Ordspr. 28, 13 : «Den som skjuler sine overtredelser, har ingen lykke. Men den som bekjenner og forlater dem, finner forbarmelse.»

Fra den dagen trodde Jens sine synders forlatelse. Han er — når dette skri-

ves — enda i livet, men er nå en gammel mann. Ved den hjelpen han fikk, kom han til bevisst liv i Gud i 11-års alderen.

Dette var noen vitnesbyrd hentet ut av livet, om den Hellige Ands arbeid med barna.

Hverdan skal vi arbeide?

Det er det store alvorlige spørsmålet. Vi har våre heimer, våre søndagsskoler, våre yngresmøter m.m. Vi trenger så visst ikke nye metoder eller institusjoner, men på best mulig måte å fylle institusjonene. Meget ville være vunnet om man under arbeidet med barn og ungdom hadde det målet for øye å hjelpe dem til bevisst liv i Gud.

Far og mor skal komme i hu at deres døpte barn er Guds barn. Mor og far skal oppdra det for Gud. Om Moses ble det sagt til hans mor : «Ta denne gutten og fostre han opp for meg. Jeg vil lønne deg for det.» 2. Mos. 2, 10.

Det Faraos datter den gang sa om barnet som var reddet fra døden, det er et sant ord fra Gud om det forhold foreldre står i til sine barn : Oppfostre dem for meg ! Be for dem, bed med dem, les om Jesus for dem, fortell om ham. Spar på eventyrene, men gi dem rikelig kunnskap om deres Far i himmelen.

Skole, søndagsskole, bibelklasser osv. bør være den gode heims hjelpere, og fortsette med samme innhold om enn formen skifter etter alder og utvikling.

Skal vi fortelle dem hva Gud har gjort med dem og gitt dem i dåpen? Ja, selvfølgelig skal vi det. Det er en stor forsømmelse at det så lite blir gjort. La de unge få vite at de er arvinger, Jesu medarvinger, og når de ble det. Men la dem også få vite at de kan miste arven

Hvis de ikke bryr seg om den.

Vi skal ikke tale til dem om Guds näderike gjerning på den måte at det virker etter ordet: Gå og legg deg. Eller: slå deg til ro med at du er døpt og er blitt Guds barn.

Nei, vi bør med varme og alvor vekke dem til å forstå at Gud kaller på dem. Jesus vil ha sin eiendom, og de må selv velge om de vil bli hos Jesus, bli i faderhuset. Når det gjelder å bringe dem til forståelse av at Gud kaller på dem, vil den nå lengst som kjenner dem best. Når en skildrer for dem den indre uro og lengsel som de vet om, men ikke selv forstår hva er, eller følelsen av tomhet i sjelen, eller otte og nød når de har synet, Guds dragende innfytelse som fører med seg nesten lidenskapelig lengsel etter å være from og god, da kjenner de seg igjen. Den som når lengst i å hente frem for deres bevissthet det de føler og bærer på, har størst betingelse for å gi dem det de trenger.

Når en taler med disse unge og det lykkes å få dem til å opne seg, da oppdager en at deres åndelige nød og stilling er slående lik de troende ungdommers stilling som er kommet i tvil og mørke i sitt troesliv. De har sløvnet i bønn eller sluttet å be til Gud, mistet lysten til å høre eller lese Guds ord, har deltatt med verden i deres underholdning og fornøyelser. De kjenner seg dømt av ser-skilte synder som de har gjort.

Så svirrer tankene om en selv. En er ikke slik som en ville være. En kan ikke elske Jesus, en kan ikke tro, en kan ikke be, en kan ikke kjenne seg glad, en kan ikke angre sin synd, en vil nok tilhøre Jesus, men en vil ikke skikkelig det heller.

Hvis en har rett til å si at samme årsak har samme virkning, da har en rett

til å si at det er samme slags liv som har så like lidelser. Dette som er nevnt og mere til, er barneskrik. Skrik fra Guds barn som vi må hjelpe det vi kan til å få se frelsen Jesus har fått i stand, og som hører dem til.

Noen eksempler på gjennombrudd.

Der ble vekkelse i bibelklassen blant de unge, og en større del av klassen kom til bevisst liv i Gud. Men det var merkelig så ulikt det gikk til med de forskjellige. Noen liksom våknet til alvor fortomheten i sit hjerte og hørte evangeliet og trodde og var glade. Det gikk så helt smertefritt for dem.

Andre kente sin syndebyrde eller rettere syndighet og kjempet sårt og hårdt. En 14-åring ba kveld etter kveld høyt i forsamlingen om forbønn. Det var som en fortapt synders omvendelseskamp. Men det var en stor glede neste kveld å høre den samme kjempende person si glad og frimodig: «Jeg tror Jesus er min nå. Jeg kan ikke tro det som jeg vil, men jeg tror Gud sier sant.»

En annen — en 12 års pike — sa til sin mor: «Mor, jeg vil gå på møtet i kveld også...». Moren svarte: «Nei, barnet mitt, du kan ikke gå hver kveld, det blir formeget for deg. Husk på at i morgen skal du på skolen». Piken brast i gråt og sa: «Mor, du forstår meg ikke, hvis du gjorde det, så vet jeg at jeg fikk gå.» Mor sa: «Det var leidt at jeg ikke skulle forstå deg, men nå i kveld blir vi to åleine heime, så skal vi snakke litt sammen.»

Så ble det samtale mellom mor og barnet. Piken sa bla.: «Det er blitt annerledes for meg nå. Før ba jeg til Gud slik som du lærte meg, men nå kan

jeg be selv, og Gud hører meg». (Hun hadde begynt å bruke sine egne åndelige organer.) Videre sa hun: «Der er noe som jeg undrer meg på om du mor vet om, der er to stemmer i meg.» «To stemmer, hva mener du med det?» spurte mor. «Jo, der er noe i meg som vil elske Jesus og være lydig mot ham, og så der noe som ikke vil.» Jo, mor visste om det, men hun kalte det to naturer. Barnet formet sitt eget navn på dette nye hun opplevde. Gudslivet over seg på samme måten der det blir bevisst, enten det er hos barn eller voksne.

Det er ikke så få av disse av verden uskadde og for Jesus bevarte unge troende som til å begynne med er lite avklaret i sitt syn på sin stilling. Det er ganske naturlig. Og de får som regel liten hjelp av den offentlige forkynnelse. Den fører dem snarere i tvil om deres gudsforhold er rett, enn til frimodighet. Og det ikke fordi deres stilling eller deres vei inn til Gud blir klandret, nei, men den blir forbigått, den blir ikke omtalt.

Jeg har noen ganger i mitt liv fått besøk etter møtet av slike som har sagt omtrent så: «I dag ble jeg løst fra en lidelse jeg har båret på i årevis. Jeg har vært så redd jeg ikke var i rett forhold til Gud, for jeg er ikke omvendt lik

andre. Jeg har aldri vært borte fra Gud. Jeg har vært lykkelig i tro på at Jesus er min frelses, men når jeg hører andre som forteller om sin omvendelse og hvordan de fikk det godt med Gud, så vet ikke jeg om det slik og har ikke opplevd det på den måten.

Til avslutning på et møte i bibelklassen ba jeg en 16 år jente å lede oss i bønn. Hun gjorde det og sa bl.a. sa gripende: «Kjære Jesus, hjelp meg! Jeg er så redd jeg er en hykler. Du vet jeg vil ikke være en hykler. Jeg vil heller do enn jeg vil være en hykler.» Så brast hun i gråt og seg ned på benken. På denne måten fikk den innstengte nød avløp fra hennes hjerte.

Det er ofte de reneste, fineste sjeler som strider med disse vanskelighetene. Disse trenger i serlig grad ordet om Jesus, troens ord som nærer troens liv. Eller som Peter skriver 1. Pet. 2, 2: Lenges som nyfødte barn etter den åndelige, uorfalskede melk forat I kan vokse ved den til frelse».

La disse som plages av sjelefienden med at de er hyklere, få vite at Djævelen plager aldri hykleren med at han er hykler, men Guds barn uroes og plages av ham med den lidelsen.

(Mer).

Jesu tale til de salige, borgere av Guds rike

Av Øyvind Andersen. —

(Forts. fra forrige nr.)

Der hvor ordet om forløsningen lyder og blir hørt, der blir et menneske frelset. Det er helt sikkert. Der skjer en virkelig omvendelse, der skifter et menneskes sinn. Det som skjer er at fra å vere

vendt bort fra Gud, blir det vendt til ham. Fra å være rettet på seg selv, sine egne gjerninger, blir det rettet på Jesus og på hans gjerninger, og det frelser et menneske. Det gjør et menneske

til en kristen. Og når der er spørsmål om hva som gjør et menneske til en kristen, da er der bare spørsmål om Jesus og det som Jesus har gjort. Så skjønner du etter dette eksempel, hva det er vi legger i dette uttrykk. Det er bare spørsmål om Jesus, det er ikke frelse i noen annen, der er heller ikke gitt noe annet navn under himmelen, ved hvilket vi skal bli frelst. Men vi har fått dette navnet. «Du skal kalle hans navn Jesus, for han skal frelse sit folk fra deres synder.»

I det tilfelle jeg fortalte om, var det ikke en som kom til å leve lenge som en kristen — her på jorden i allfall. Men vi som nå tror på Jesus og som skal leve her på jorden som troende mennesker, vi trenger også andre ord, og blant disse andre ord er også denne talen som vi kaller bergprekenen. Den er også en tale til oss om vårt liv og vår ferd som kristne. Det er ikke en tale om hva som kreves av oss for å være kristne. — Det må du være klar over. Men du skjønner at hvis bergprekenen blir gjort til en religiøs-humanistisk moralpreken, hvilket også ikke har noe egentlig med den å gjøre, som av noen på den annen side blir oppfattet som et krav på oss — et krav som vi må fylle for å være rette kristne, da er det langt fra sannheten. Det er ikke tale om noe slikt. Det er riktig det at der er tale om vårt liv, vår vandel som kristne, det er ikke tale om noe krav som vi må fylle for å være kristne. Det finnes ikke et ord om det i bergprekenen. Men det viser også hva Luther allerede er inne på. Når jeg taler evangeliet til syndernes forlattelse og barnekår hos Gud, sier han er det desverre mange som ikke bryr seg det minste om å leve som kristne mennesker. Og når jeg så går over til å tale om en kristens liv og vandel, se

da er det også mange som vil gjøre seg en himmelstige av det igjen, så en arm sjel vet ikke hva han skal gjøre, og jeg burde vel helst slutte å predike, sier han, hvis jeg ikke visste at det var gått den Herre Jesus likeden. Men siden det gikk ham likeden, så får vel også jeg fortsette å predike, sier Luther.

Jeg har sagt nokså meget om dette, som jeg sa til å begynne med ikke hadde så meget med bergprekenen å gjøre — og dog har den noe med den å gjøre, at vi får se denne tale i det relief som den i virkeligheten har i Guds ord. Du vet hvordan det er når du ser en ting på riktig bakgrunn, så ser du tingene som du elles ikke ser den. Det gjelder også bergprekenen. Vi må se den på den bakgrunn som den skal sees på.

Når det gjelder selve denne talen kunde det være mange ting å nevne om den i sin alminnelighet, det skal jeg ikke gjøre noe serlig av. Jeg vil alikevel nevne en ting. Det kunne ha, det har faktisk litt å si til oss som forkynner Guds ord. Når du leser denne talen høyt, og i det tempo som du kan tenke deg denne talen ble holdt, tar den ikke fullt tyve minutter. Sier ikke det oss noe? Dette er en lang tale i Nytestamentet, og det er all grun til å se at det er en tale referert i hele sin sammenheng — til tross for enkelte teologers påstand om andre ting. Det er ingen grunn til å tro at det ikke skulle være en tale i sin hele sammenheng, det er nettopp det den er.

Jesus brukte ikke unødige ord, ikke unødvendige gjentagelser heller, og dog, Jesus gjentok ofte og svert ofte ting han hadde sagt før ved forskjellige anledninger. Det har også ofte slått meg. Men ikke mange ord om gangen. Det har kanskje også noe å si til oss, med henblikk på våre vitnesbyrd og vår forkynelse. Skjønt vi kan ikke sammenlikne

oss med Jesus, han er egentlig uten analogi, for som han har intet menneske taft.

Så ser vi altså, når vi tar alt i betrakning, at det ord som tidfester og gir oss adressen på denne talen har et virkelig budskap til oss i dag.

Så begynner da Jesus denne talen, v. 3—12. Det blir kalt Jesu innledningsord, som jeg sa. Jeg vil karakterisere det avsnittet med hva Luther sier om Davids salmer: «I Davids salmer kan du lese en kristen inne i hjerte». Det vil jeg sie om disse ordene i begynnelsen av bergprekenen. Her beskriver Jesus en kristen inne i hjerte. Her kommer vi straks inn på noe i bergprekenen som vi vanligvis ikke tenker noe på, det er bergprekenen ble holdt for å hjelpe mismodige disiper ute av fristelsen til å være mismodige. Jeg skal ikke komme nærmere inn på denne situasjonen. De ventet på Guds rike på en serskilt måte. De ventet at det skulle komme alt da, som i virkeligheten kommer først ved Jesu gjenkomst. Og disiplene hadde ikke sans for, som vi også var inne på sist, det som Jesus måtte gjøre og lide for å fullbyrde sin gjerning. Det hadde de ikke. Og når da ingenting skjedde, slik som de mente det skulle skje, ble de mismodige. Det samme kan vel sies om oss. Det er igrunnen ingen ting som skjer slik som vi tenkte det skulle skje for oss heller. Det går ikke slik i kristenlivet som vi tenkte det skulle gå, vi får ikke svar på våre bønner slik som vi tenkte etter de løfter Herren har gitt oss. Jeg tenker ikke minst på dem som får en knekk for livet når det gjelder helsen og blir gående med den, eller vi får en eller annen skavank eller et handikap og skal ha det, og som spør seg selv om jeg ikke kan be Jesus om hjelp. Jo naturligvis

ikke bare kan, men du skal det, og du kan og være sikker på at han hører. Jeg vil gjerne ha sagt, når jeg er inne på dette, hverken du eller jeg har noen gang bedt en bønn forgjeves. Det kan du være aldeles sikker på, at han har hørt den. Men det går likevel ikke slik som vi mener det skulle gå, og som skulle være så innlysende også når vi ser på Guds løfter. Da fristes også vi till å bli mismodige. Og en kjensgjerning er det især som kan være vanskelig, den at vi alltid kommer så tilkort, ubegripelig tilkort.

Da begynner Jesus denne talen, der han taler om de troendes liv, og der han bruker de sterkeste ord — når vi ser i vers 13—16 — om deres betydning i verden. Der begynner han med å si: «Salige er de fattige i Ånden, for deres er himlenes rike.» De fattige i ånden betyr, ifølge grunntekstens uttrykk, de som står overfor Gud fordi de mangler alt i seg selv. I Ånden, det er vår egen ånd det er tale om der. Det er ikke tale om å være fattig på Guds Ånd naturligvis. Det er tvert om det. Men det er i vår egen ånd, det vi er i oss selv, som vi sier. Ånden står her kort og godt for det vi pleier å kalte det indre menneske. Det er en sammenfatning av alt det som ligger bakom og er det grunnleggende i vår person. Det som ligger bakom viljeliv, følelsessliv og erkjennelsesliv, den instans i oss som også kalles for hjerte. Der inne er det vår ånd er, der er det vi er så ubegripelig fattige. Der står vi overfor Gud, for å si det kort, som dem som over hodet ingen ting har, ingenting skjønner, ingenting kan, over hovedet ikke kan rekne med seg selv, alt dette ligger i uttrykket fattig i ånden. Det blir sagt ofte fra teologisk hold at det betyr å stå som tigger overfor Gud, og det er fort gjort å si det, men tenk

litt over hva som ligger bakom et slikt uttrykk. Det er ikke noen lett situasjon å stå der, og der står du fullstendig hjelpelös.

Nå begynner Jesus denne talen med å si at dette er en lykkelig tilstand, for det er det ordet salig egentlig betyr. — Salig beskriver ikke følelse, men det beskriver en tilstand. Det er en lykkelig tilstand, det er, for å bruke et annet uttrykk, den gunstigst mulige tilstand. — Samtidig er det det mest gunstige utgangspunkt, ikke et begynnerstadie som en kommer bort fra, det er et stadig vedvarende utgangspunkt i oss selv for det å leve som en kristen. Det er en merkelig tale.

Jesus sier også — mange har gjort det ensbetydende med dette ordet, men det er sagt ved en annen anledning — salige er de fattige. Da utvider han det til å gjelde hele den menneskelige situasjonen også, at det å være fattig rent menneskelig er et gunstig utgangspunkt, er en lykkelig stilling for den som lever med Gud og skal leve som en kristen. Vi tenker ikke slik vanligvis. Vi tenker at et menneske som har stor innflytelse, et menneske som ruver litt menneskelig sett, det må da få stor betydning når det er blitt en kristen. Vi er, som prof. Odeberg sier, vant til å tenke at en god forretningsmann som driver forretning i Malmø vil også bli en god forretningsmann i Gjøteborg. Og det er all grunn til å tro at om en mann er en god forretningsmann i Oslo, så vil han også være det i Drammen. Det er helt sikkert det.

Det er all grunn til å tro at en mann som er dyktig på et område her i livet også vil være det på flere andre områder. Når da en fremtredende mann blir omvendt til Gud så sier mann, det er en stor vinning for Guds rike. Det kom-

mer til å få en stor betydning for Guds rike. Men om det sier prof. Odeberg, det er den farligste form for verdsighet i våre dage, for det beste grunnlaget for Guds rike er å være intet. Altså den eneste, rette begavelse for Guds rike er å være ingen ting. Du kan være sikker på at når Herren skal bruke oss til noe så gjør han oss til intet. Jeg vet ikke om jeg kan bruke meg selv som noe eksempel, men jeg vet at hver gang noe har stått på og Gud har fått bruke meg til noe, så har jeg blitt gjort ordentlig til ingen ting, det vet jeg. Og jeg vet at når det er blitt noe som var til nytte for Herren, så har jeg kommet grundig tilkort. Og det er noe som jeg aldri lærer, biir aldri fortrolig med dette, enda det har vert slik hele mitt liv. Det er alltid samme situasjonen, en er fattig i ånden. Jeg står der fulstendig hjelpelös. Men sier ordet, deres — og bare — deres er himlenes rike.

Det er disse mennesker himlenes rike egentlig tilhører, det vil vise seg når Jesus kommer igjen. Men nettopp derfor gjelder det også her i tiden. De som får betydning i Guds gjerning på jord, det er de som virkelig er avhengig av Jesus. Du skjønner at det å leve som en kristen, det er å være avhengig av Jesus det. Det er ikke bare ord, men du er avhengig av Jesus fordi det er så mye galt med deg selv. Du står så aldeles bommende fast med deg selv, derfor er du avhengig av Jesus. Derfor må du prøve å regne med Jesus. Men da er vi akkurat der Jesus taler om i Johs. 15, «den som blir i meg og jeg i ham, han bærer megen frukt, for uten meg kan I slett intet gjøre.» Her er brukt en dobbelt nektelse, ikke bare det at vi kan lite gjøre for Jesus, men at vi kan slett ingen ting.

Som sagt er ikke det et begynnersta-

Avklæd dykk – og iklæd dykk

(Koloss. 3, 1—15).

Av Amund Lid.

Ein av dei ting eg lika lite då eg var ung, det var mor sitt stadige mas om å byta klede når eg kom heim frå skulen. Heller ikkje kan eg seia at eg alltid er like villig og lys i åsynet, når kona minner meg om å byta klede før eg skal til med måling eller anna arbeid som er færleg for kleda.

Men det er ikkje berre mor som minner barna og kona som minner mannen sin om det. I ordet ovanfor ser me at også Gud minner sine barn om å skifta klede, for han vil at me skal gå kledd som det sørmer seg for eit Guds barn.

Korleis er vår tanke, reaksjon, sinn og åsyn når Gud minner oss dette?

Kleda viser ofte kven me er og kven me er i tenesta hjå. Me kan berre nemna soldaten, politimannen, postboden, sjaføren, flygaren, frelsesarmeens osv.

Slik er det også når det gjeld vår åndelege klednad eller utrustning som det her er tale om. Dei vitnar om kven me er, kven me tener, og kva ånd og sinn

---

dium, det er ikke så at jeg får hjelp og så lærer jeg etter hvert, og så kan jeg etter hvert, — nei, Jeg er avhengig av Jesus, jeg er fremdeles fattig i ånden i den meningen av ordet som står her. Og da kunne det være mange ting å si der, men nå vil jeg få lov å stanse her i dag. Jeg vil bare få slutte med å summere det hele opp; «I han er I gjort rike på alt.» Vi er fattige i oss selv, men vi er rike i Jesus. Vi kan ingen ting og har ingen ting i oss selv, men løfte gjelder. «Min Gud skal etter sin rikdom fylle all eders trang i herlighet i Kristus Jesus.»

som rår i vårt liv.

Det vantruande og naturlege menneske har sine åndsklede. Og dei ferdast dei i til arbeid og fest, kverdag og helg utan å skifta. Desse kleda er verda si ånd og sinn og det medfødde kjøtet si natur og gjerningar. Som de fordom ferdast i etter tida si ånd, etter hovdingen i lufta, den ånda som nå verkar i vantrua sine barn, og mellom dei ferdast og me alle fordom i vårt kjøts lysster, med di me gjorde det som kjøtet og tankane ville, og var av natura vredens barn liksom dei andre, seier Guds ord. (Efes. 2, 2—3). Skrifta seier og at dei er openberre, slike som: vreide, illskå, vondskap, spotting, skamleg tale, løgn, usanning, utukt, ureinskap, ovhug, vondlyst, havesykja, avgudsdyrking, sjølvkjære, pengekjære, storordige og stormodige, ulydige, utakksame, vanhellige, ukjærlege, upålittande, baktalande, umåtelege, umilde, utan kjærleik til det gode, svikfulle, framfuse, elskar lystene sine meir enn Gud, som har skin av guds frykt men fornekta hans kraft — og meir slikt. (2. Timot. 3, 2—5 og Galat. 5, 19—21).

Dette er berre eit lite utval av den klednaden som djevelen har ikledd den vantru verda, det falne og naturlege menneske. Dei som lever og ferdast i slike ting, dei vitnar om kven dei er og kven dei tenar. For mange treng du ikkje vera i tvil om det. Men her som elles i verda er det stor skilnad på det enkelte individ. Nokon prøver å halda seg fine og folkelege så langt dei maktar med dei midlar dei rår over, medan andre er ikkje så nøyne på det og ser like

sjaskete og fillute ut som dei er.

Skrifta fortel også om nokon som held seg borte frå det vonde og lever eit fint og rettferdigd liv. Dei gjer sine gode gjerningar for augo på folk, og får folk til å tru at dei er rettferdige, seier Jesus. Og Herren seier: Dette folket held seg nær til meg med munnen og ærar meg med lippone, men held hjarta sitt langt borte frå meg, og deira otte for meg er eit menneskebod som dei har lært. (Esa. 29, 13.) I Matt. 15 seier Jesus at Esaias spådile sant om dykk då han sa: Dette folket ærar meg med lippone, men hjarta deira er langt ifrå meg, men dei dyrkar meg fåfengt, med di dei lærer folk det som er menneskebod. All eiga rettferd høyrer det naturlege menneske til og er den eigne drakt han var iført som kom inn i bryllaupsalen og blei kasta ut.

Guds ord seier at for desse ting kjem Guds vreide over dei vantruande, og at dei som fer med slikt skal ikkje arva Guds rike.

Men den som er oppreist med Kristus ved trua på han og det verk han har gjort for oss, han har ei heilt anna drakt å iføra seg. Då er du ein av dei det står skrive om: «De som har avkledt dykk det gamle mennesket med dei gjerningar det gjer, og iklædt dykk det nye, som vert oppnya til kunnskap etter sin skapars bilet. Her er ikkje grekar og jøde, umskjering og fyrebud, barbar, skyte, træl, fri mann, men *Kristus er alt i alle*.» Vers 9—11. Inne for Gud er du ved trua avklædt den gamle drakt og iført Kristus og alt hans. Her er *Kristus alt, og i alle dei som er oppreist med han.*

Då eig du Kristi And og sinn og høyre til Guds utvalde, heilage og kjære, høyrande til Guds husfolk, og er Kristi huglege ange for Gud her på jorda med

di du openberrar kunnskapen om Han på ein kvar stad.

Her er det at Gud kjem med forma maninga om å døyda og avklæ oss våre jordiske lemer: Utukt, ureinskap, ovhug, vond lyst og havesykja, som er avguds dyrking. Og elles alt som er nemnt ovanfor og alt det som høyrer til det naturlege menneske. Og «iklæd dykk då, som Guds utvalde, heilage og kjære, hjarteleg miskunn, godleik, audmykt, spaklynne, langmod, so de toler kvarandre og tilgjev kvarandre, um nokon har kjæremål imot nokon, som Kristus tilgav dykk, soleis de og! Men attått alt dette iklæd dykk kjærleiken som er bandet om fullkomenskapen! Og Kristi fred råde i dykkar hjarto, den som de og vart kalla til i ein lekam, og ver takksame!» Vers 12—15.

Nokon meinar og seier at den som forkynner dette er lovisk. Og det kan det vera, som alt anna Guds ord, om det blir forkjent i ei lovisk ånd. Men skrifta visar at det er Bibelsk forkynning, og den Heilage Ande sin daglege gjerning i eit Guds barns liv. Apostelen Peter forkynner: «For når desse ting finst hjå dykk og fær veksa, då viser dei at de ikkje er yrkelause eller fruktlause i kunnskapen um vår Herre Jesus Kristus. For den som ikkje hev desse ting, han er blind, dimsynt, med då han hev gløymt reinsingi frå sine fyrre synder.» 2. Pet. 1, 3—15. Apostelen seier vidare at når me gjer desse ting skal me slett ikkje snåva, for på denne måten skal det rikeleg verba gjeve dykk inngang i vår Herre og frelsar Jesu Kristi ævelege rike. Difor kjem han alltid til å minna om dette, enda han veit at dei er grunfest i sanninga, og held det for rett å vekkjha dei ved påminning så lenge han er i denne hytta.

Den som har augo til å sjå med, han

vil i det daglege livet leggja merke til at her er skilnaden stor — også mellom oss som lever i trua på Jesus. På den som snyt, klagar, er missnøygd og utakk-nemleg, og på den som lit på Gud, er fornøygd med løna og det han har, og som er takknemleg. Likeeins på den som tykkjer synd på seg sjølv og miss-unner andre, og den som gled seg over at det går dei andre vel. Det er også stor skilnad på den uvillige og trege ånd og sinn, og der det villige og tenande sinn og ånd rår. Der den harde og sjølvforsvarande ånd og sinn rår, og der ange-ren og sorga over synda og seg sjølv rår. Den som er kravfull og ventar mykje av andre, og på den som er innstilt på å tena og gi. Den som søker eiga æra og framgang, og på den som søker Guds æra og andres gagn og Guds rikes fram-gang o.s.v.

Alle som er frelst ved trua på Kristus, er Kristi vitne eller brev, kjent og lese av alle menneske, skrivne av den levande Guds Ande på hjartans kjøttavler. 2. Kor. 3, 1 — fg. I eit stort hus finnst det mange kar, noken til æra og noken til vanæra.

Når det gjeld vår frelsa, så har Kris-tus gjort det for oss, ein gong for alle. Det er fullført, alt er ferdig, kom! Her er Kristus alt, i alle!

Men den gjerningen Kristus gjer i oss, som tok til då me blei frelst og held fram livet ut, det er den Heilage Ande sin gjerning. Hans arbeid kan me stå imot eller samarbeida med. Den som let kjøtet rå skal døy, men den som døyder gjerningane åt lekamen ved Anden, han skal leva. Rom. 8, 13.

Og eg er fullviss på at han som tok til med ei god gjerning i dykk, skal fullfø-ra henne alt til Jesu Kristi dag. Filipp. 1, 6.

Årsmøtet

ble i år holdt på Randaberg 24. juli i forbindelse med sommerskolen der 23.-27. juli. Ca. 140 var med og stemte på årsmøtet.

Godtfred Nygård talte i åpningsan-dakten utfra Jak. I, 23—24 om å se seg selv i Ordets speil og ikke glemme hvor-dan en ser ut.

Før møtet ble konstituert, ønsket for-mannen velkommen, og for en stående forsamling mintes han fra Brandal som fikk heimlov 1. mai i år.

Magner Aandahl ble valgt til ordstyr-er på årsmøtet. Holger Kjølvik til mø-tereferent.

Årsmeldinga som formannen, Olav Dahl, bar fram, viste et år med lite syn-lige frukter, det ble ikke de «store» re-sultater, men sjeler var blitt trøstet gjennom Ordet og Ordets forkynnelse. Noen få nye steder var besøkt, men el-lers var det de vanlige flokkene som hadde fått besøk.

Formannen kom inn på «bokmisjo-nen», d.v.s. salget av Valen-Sendstads bok «Rettferdiggjort av tro». Bare ca. 100 av de 1000 bøkene som var kjøpt inn var igjen på vårt lager. Flere har ut-trykt sin glede over at denne boka ble trykt opp igjen, og det kunne være en tanke å få trykket opp på nytt også et par andre bøker av Valen-Sendstad som ikke har vært å få tak i på ei stund N. d.g. økonomien, så hadde det på vår-parten vært lite i kassen, men det hadde nå stabilisert seg igjen. Regnskapet for 1968 som ble referert senere i møtet — viste et overskudd på ca. 4 500,— kroner.

Dahl nevnte videre at vi i Lekmanns-misjonen ikke har hatt noe særlig ut-videlse og vekst. Kunne en av grunnene til dette være at vi er oss selv nok? Vi både kan og bør ha samfunn med alle

A. Dahl, Stord, Magnar Aandahl, Oslo og Sigmund Hjorthaug, Knapstad. Ellers i styret: Tore Harestad, Randaberg, og Harald Fæø, Bangsund. 1. varamann: Holger Kjølvik, Varhaug. 2. varamann: Finn Lindheim, Sannidal. 3. varamann: Torbjørn Thorsen, Trondheim. Revisoren for hovedkassen, Arne Otto Skutlabeg og O. Neteland, begge Norheimsund og for bladet, Lars Vik, Fitjar og Harald Sælevik, Huglo, ble alle gjenvalet.

Årsmøtet neste år ble etter innbydelse lagt til Norheimsund. Formannen avsluttet med at Guds ord «skal ikke vendte tom tilbake» og at vitnene skulle få dra ut «med glede» og «i fred» skulle de føres frem». (Esaias 55.)

S. Hj.

sanne Guds barn på tvers av organisasjonsgrensene selv om vi kan være uenig i mindre viktige ting. «Hvis Gud er med, kan vi med frimodighet gå framtid i møte. Men er vi ikke «Hans hus» så bygger vi forgjeves», sa Dahl.

Misjonær Andreas Bø arbeider nå kun i Lekmannsmisjonens navn ute i Malaysia. Et brev fra han ble referert på årsmøtet hvor han forteller om sitt såmannsarbeid. I 1971 må han ut av landet på ferie.

Det har ikke lagt seg til rette med noen misjonslege i Malaysia. Lege Magne Smith har fått arbeid på et bedriftssykehus i Liberia og har bundet seg foreløpig for to år. I brev hilste han årsmøtet og misjonsvennene: Om han ikke hadde bruk for deres økonomiske støtte, så hadde han bruk for vennenes forbønn.

Margrethe Skumsnes kunne fortelle at abonnenttallet på Lov og Evangelium var som før — ca. 1600 og at de frivillige gavene til bladet dekket utgiftene.

Styrevalget: Ut av styret gikk Olav A. Dahl, Amund Lid og Sigmund Hjorthaug. Amund Lid frabla seg gjenvalet da han hadde så mye å gjøre både som forkynner, redaktør og «sekretærerstatning» — og foreslo Magnar Aandahl i sin plass. Foruten gjenvalet ble foreslått Finn Lindheim, Sannidal og Torbjørn Thorsen, Trondheim. Valgt ble: Olav

REISBRUTER

for hausten 1969

1. Ole Brandal: Permision.
2. Jon Berg: Haugesund og omegn, Oslo og omegn.
3. Odd Dyrøy: Telemark.
4. Anders Eide: Til disposisjon.
5. Gudmund Hjorthaug: Rogaland, Agder.
6. Amund Lid: Bremnes, Sunnhordland, Namdalen, Trondheim.
7. Reidar Linkjendal: Til disposisjon.
8. Godtfred Nygård: Hardanger, til disp.
9. Margrethe Skumsnes: Rogaland, Sørlandet, Oslo og omegn.
10. Olav Aakhus: Namdalen og Trondheim Aug./sept. til disp.